

skab, også fordi vi måtte forudse, at et udvidet EU med mange flere medlemslande og stadig større viden på miljøområdet kunne gøre det muligt at have en sådan fleksibel undtagelsesbestemmelse med alle de begrænsninger – hvilket selvfølgelig er i vores interesse – mod misbrug, der er på området.

Det lykkedes at komme igennem med en række præciseringer af miljøgarantien, og det har vi løbende orienteret Folketinget om, sådan at man fuldt ud kender regeringens vurdering af det, der blev vedtaget i Amsterdam.

Jeg mener, at der er tale om en forbedring, en klar forbedring, og jeg har faktisk ikke mødt nogen, som virkelig har indsigt i og har arbejdet med disse områder, der ikke mener, at der faktisk skete en forbedring i Amsterdam.

Det må være vanskeligt at anfægte, at det er en forbedring, at der ikke længere kan sættes spørgsmålstegn ved, om miljøgarantien kan anvendes til at indføre nye nationale regler og ikke blot til at opretholde eksisterende regler, et forhold, der også vil få stigende betydning, efterhånden som det indre marked gennemreguleres og der bliver færre og færre eksisterende regler. Det må være en klar fordel, at miljøgarantien ikke kun omfatter rådsretsakter, men også kommissionsretsakter.

Endelig mener jeg, det må være vanskeligt at anfægte, at det er en forbedring, som statsministeren også understregede, at der nu er angivet tidsfrister for Kommissionens ret eller pligt til at reagere på et lands ønske om at anvende miljøgarantien.

Når Domstolen har slået fast, at et land ikke – som hr. Albrechtsen jo rigtigt var inde på det før – er berettiget til at anvende reglen, før grundlaget er bekræftet af Kommissionen, er det selvfølgelig helt afgørende, at Kommissionen ikke bare ved ikke at svare eller ved passivitet i øvrigt kan forhindre et land i at anvende de nationalt strengere regler.

Alt i alt mener jeg, at vi har fået en bedre miljøgaranti. Regeringen har ikke søgt at tegne et glansbillede af miljøgarantien. Vi har nøgternt redegjort for, på hvilke punkter vi mener den er forbedret i forhold til den tidligere, og samtidig har vi sagt, at der med den nye traktat og dens bestemmelser om bæredygtig udvikling og integration af miljø i sektorpolitikker er skabt et grundlag for bedre miljø i Europa.

Nu er det op til det afgørende, nemlig den politiske vilje og den politiske styrke, de progressive kræfter, som jeg håber hr. Albrechtsen

henregner sig til, i medlemsstaterne og i EU's institutioner at udmønte det nye grundlag i reelle fremskridt for miljøet i Europa.

Det er den udfordring, der er den afgørende. Det er den reelle udfordring, vi står over for i den kommende tid, og som vi allerede har taget fat på med Cardiffprocessen om integration af miljø i de enkelte sagområder, der behandles i de forskellige råd under EU med oplægget til Fællesskabets 6. miljøhandlingsprogram, og med den bæredygtighedsstrategi, vi har besluttet EU skal fremlægge på topmødet Rio plus 10 i 2002.

I det lys er det måske lidt ejendommeligt, at vi skal blive ved med at bruge så mange kræfter på denne undtagelsesbestemmelse. Burde vi ikke især bruge vores kræfter på at sikre et solidt dansk fingeraftryk på de overordnede rammer og linjer i Fællesskabets miljøpolitik i de kommende år, sådan som partierne jo også i praksis gør det, både i Folketingets Europaudvalg og i Folketingets Miljøudvalg og i de enkelte andre miljøudvalg, hvor jeg faktisk synes der bliver lavet et meget fint arbejde, og hvor jeg i øvrigt glæder mig over, at hr. Albrechtsen og jeg stort set altid er enige, når det kommer til den virkelige praktiske politik nede i EU?

Så derfor skal hr. Albrechtsen ikke misforstå mig, når jeg mener, at han faktisk har sat kikkerten for sit svagtsende øje i denne situation i stedet for at se med det friske, klare øje, han også har på miljøets område her.

Forhandling

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til ministrene for svarene, som jo indimellem på det nærmeste var rørende, og det er klart, at når ministeren også begynder at tale om boligforeninger og Brabrand og sådan noget, bliver det jo vanskeligt at opretholde sin skepsis.

Men ikke desto mindre – ikke desto mindre – så fik vi jo for kort tid siden ved DUPI's foranstaltning en redegørelse fra EU-eksperten Peter Pagh, som jo konstaterer, som ministeren i virkeligheden også nu erkender, at det ikke er en miljøgaranti. Nu forsøger ministeren så med ordet klausul – miljøklausul. I virkeligheden er det kun en dispensationsmulighed, som i visse situationer, men i virkeligheden meget sjældent, kan bruges, når EU-Kommissionen synes, at den vil gå med til det.